

HANÁCKÝ DIVADELNÍ MÁJ

KUKÁTKO

ZÁVĚREČNÉ

2001

DS Domu kultury Kroměříž V. Korostiev **O NEMOCNÝCH OPIČKÁCH**

Na motivy pohádky Čáry máry fuk uvedl Divadelní soubor Domu kultury v Kroměříži dramatizaci V.Korostileva. Ta je určena pro nejmenšího diváka. Z toho vyplývá, že příběh doktorky Bylinky, psa Rafa a opičky Kiki, kteří se vydají zachránit nemocné opičky do Afriky, je velice jednoduchý, prostý, ba naivní. Přesto předloha sama není zcela bez problémů a klade před nás nejjeden otazník. I tak by však inscenaci slušelo více a lépe pracovat s fantazií a hereckou hravostí. Takto je převážně položena na slově a informaci a nevyjádří toto málo, co předloha nabízí. Situace jsou víceméně nahozené a tušené. Neumožňují naplno a přehledně rozehrát a hlavně naplnit jednoduchý děj. Scéna je čistá, přehledná a fungovala by ještě výrazněji, kdyby se s ní vynalézavěji pracovalo.

Lze konstatovat, že se mladí a vesměs začínající herci s problémy vyrovnali a jsou velkou nadějí souboru do další práce.

V představení je znát a cítit ruku režie, zvláště ve smyslu citlivého vedení mladého talentu. Nepřehrává se, dobře se mluví a nelze přehlédnout, že se dětský divák v této ještě nedotažené inscenaci baví a fandí kladným postavám.

Karel Semerád

Postřehy dětského klubu

Pohádkový příběh „O nemocných opičkách“ se dětem líbil. Nejvíce je zaujalo zpracování scény. Byla jednoduchá a naivní a doplňovala prostředí, ve kterém se hrálo. Jedinou připomínku měly k moři, které se jim zdálo statické.

Trochu rozpačité se vyjádřily ke konci pohádky. Po celou dobu se mluví o léčení opiček, které nakonec proběhlo velmi rychle a mimo scénu.

U charakteristiky postav doporučily hercům, aby se trochu zastavili u zvýraznění rozdílů mezi lidmi a zvířaty.

Hledání druhého názvu pohádky:

O nemocných opičkách aneb

- Léčení opiček
- Léčitelka Bylinka
- Dobro zvítězí nad zlem
- Jak vyléčit zlo

Hodnocení celkového pocitu z představení pomocí barev:

- žlutá
- modrá
- modrá
- růžová

Divadelní studio Šumperk
Bří Grimmové O STATEČNÉM KREJČÍKOVÍ
aneb SEDM JEDNOU RANOU

Divadelní studio Šumperk přijelo do Němčic s pohádkou O STATEČNÉM KREJČÍKOVÍ aneb Sedm jednou ranou. Po úpravě Aleše Navrátila však s původní pohádkou bratří Grimmů neměla již mnoho společného. Především příběh a s ním tedy i výklad textu se před divákem ztrácel kdesi v nedohlednu. Zůstala jen spousta nezodpovězených otázek, proč se to či ono na jevišti děje a proč právě takovou formou, v takové dekoraci a v takových kostýmech. Pohádka o statečném krejčíkovi staví proti sobě tematicky a spolu s použitím vyjadřovacích prostředků hrubou sílu a moc v postavě obra a chytrost a vtip na straně druhé v postavě krejčíka. Právě toto základní téma – síla proti chytrosti – se na jevišti neudálo. Obři nebyli nositeli síly, ale nositeli jen jakýchsi až neestetických kostýmů a masek s obrovskými ušima, zatímco krejčík na samém počátku inscenace byl hereckými prostředky jasně v nadhledu. Tím došlo k porušení základní pohádkové situace – souboj dobra se zlem. Nebylo s kým a proč soutěžit, natož bojovat. Vítězství chytrosti nad silou se v rovině divadelní nekonalo jednáním, ale bylo pouze slovně sděleno.

Divadelní studio Šumperk je sdružení mladých, začínajících herců (mnozí stáli poprvé na jevišti). Nelze tedy od nich očekávat, že z problematického, poněkud plytkého textu se podaří vykresat víc než jen jiskru naděje, že při příští inscenaci se jim podaří projít s postavami hry ke sdělení příběhu.

Marie Kotisová

Postřehy dětského klubu

Dívčí porotě, která představení dnes zhlédla v plném obsazení nebyla jasná podstata pohádky. Hledaly odpověď na otázku: „Proč vůbec šli obři k princeznám?“ Dále přemýšlely o tom, zda vůbec obr může vidět a jíst moly, apod.. Ale to už bychom zabíhali do detailů.

Souboru poradily, jak lépe vyřešit scénu, hlavně funkčnost brány.

Nejvíce se líbila postava krejčíka, služebné

Jiný název pro pohádku

O statečném krejčíkovi aneb

- Dva obři v akci
- Princeznino komando
- Krejčík v pytli
- S chytrostí nejdál dojdeš
- Škola základ života

Hodnocení pocitu z představení pomocí barev:

- modrá
- tmavě zelená
- tmavě zelená
- červená
- světle zelená

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné

Voskovec & Werich & Ježek NEBE NA ZEMI

Uvádět hry pánů W & V je vždy ošidné. Ošidné vzhledem k právě panující společenské situaci, s níž se konfrontují, ošidné ve smyslu divadelnosti, neboť do značné míry jde o výsostně autorské hry, autorské ve smysl zaujímání postojů divadelních a občanských ve dvojici klaunů napsaných pro W & V. Řeč není ani o improvizaci předscén, jako o skutečných postojích ke světu, kdysi jimi samými vyjádřenými, že jde o to, aby si dva klauni pohazovali imaginárním míčkem intelektuálních představ. A tady jsme u toho, neboť šlo a stále jde o to, aby klauni intelektuální představy dokázali převést do konkrétní podoby. Tento postoj, komentář, pozice klaunů, kteří jsou uvnitř hry za nás za diváky - ať už se odehrává v jakémkoli století a jakékoli společnosti - je jedna rovina hry. Rovina hravá, nespoutaně divadelní, a myšlenkově svobodná. Druhá rovina, která je pro ni gruntem i pandánem, je pak příběh sám o sobě. Důležité je, že gruntem bez ohledu na žánr, který mívá nejbližší k revue, a bez ohledu na to, že obě roviny se vyznačují pohledem plebejců na velké dějiny, že přináleží do sféry smíchové kultury, která takzvaně velké hvězdné okamžiky nebo postavy dějin zastihuje v okamžiku, kdy mají stažené kalhoty. Proto je předpokladem, aby příběh byl sdělen v celém oblouku, neboť jediné tak se může stát odrazovým můstkem pro dva klauny. Pokud se příběh drobí na jednotlivosti, nebo se snaží být humornější než jeho klaunský pandán, rozpadá se sdělení i sám smysl hry.

Divadelníci z Hvozdné umí zpívat a umí se pohybovat - i když ne vždy bylo jasné, co chce choreografie říci. Umí zacházet s vyjadřovacími prostředky, dokáží udržet stylizaci postav a pro dobro věci se nepokoušeli o předscény. Přesto je výsledek inscenace rozpačitý. Jistě, je zde smíchový ohlas z jeviště, ale na jednotlivosti, na momenty stojící samy o sobě, bez kontextu, jako skeče v kabaretu. Zdá se být zřejmé, že výklad, koncepce inscenace, se spolehla na vnější humor textu, tedy to, čím text při čtení oslovuje. Dále pak asi nešla, takže motivické linie, které se v sobě zrcadlí a v zrcadlení ukazují smysl, nebyly sděleny. To je škoda, protože příběh tak byl ošizen nejen tematicky, ale i o barvy stejných a přesto tak rozdílných usilování postav. To se promítlo do vztahů postav mezi sebou i do vztahu k tématu a příběhu. Lze říci, že divadelníci z Hvozdné by dokázali více a měli by stejný, ba větší divácký ohlas, protože by z jeviště do hlediště vysílali více signálů. S tím souvisejí rozdílné herecké prostředky, rozdílný divadelní přístup k řešení situací. Co dodat. Jako solitéry

by bylo možné upřímně pochválit jednotlivé herecké ztvárnění postav, ale vzhledem k nedostatečnosti koncepce, by to nebylo fér. Přesto si dovolím zmínit se o Pavlu Gabrhelíkovi, který se jako Scipio (kdysi Voskovec) nejvíce přiblížil smyslu klaunské dvojice i smyslu hry v zaujímání postojů k situaci i k celku k hry. A to i ve smyslu jak - to jest jakými prostředky nadsázky klauna - řešit zadané úkoly, kdy se musí rozhodovat, co je prioritní. A dále onen boj, co prioritní má být z logiky situace a co je prioritní z logiky člověka, který k dění zaujímá vztah a ještě má své osobní zájmy. Šlo by ještě dále a dále pokračovat, ale snad se shodneme na tom, že přes všechny otázky, které inscenace Nebe na zemi nastolila je víc než dobré, že se s pány W & V ve Hvozdné utkali.

Vladimír Zajíc

DS HUGO při ZUŠ V. A. Prostějov

Michal Čunderle O CIZÍM KOŘENOVÍ

Mladí divadelníci sáhli po textu svého dvorního autora Čunderleho. Ten je sice rajcovní ve smyslu nápadu použít metaforičnost češtiny, rajcovní v rovině jazyka literatury. Tím je však zrádný ve smyslu jazyka divadelního, neboť převod z jazyka literatury do jazyka divadla je v tomto případě více než nelehký. Obraznost textu vychází z roviny jazykové abstrakce, pracuje s představivostí, kterou jeden každý z nás konkretizujeme ve své mysli při četbě. Obraznost divadelní naopak pracuje s konkrétností samotnou, hmotnou, viditelnou, která teprve vnímáním vstupuje do oblasti abstrakce. Je otázka, zda a jak je tento text vůbec jevištně sdělitelný. Možná, že nejspíše principy Nedivadla Ivana Vyskočila. Pak by ale stálo za to ještě dál s češtinou zacházet významově ve smyslu hry, hravosti, i ve smyslu, jak který pojem může přispět k vystavění příběhu a ke vztahům mezi postavami - pojmy. ZUŠka se pokusila tento text vyložit a následně realizovat "činoherními vyjadřovacími prostředky", se kterými se pokusila propojit hravost, která je jim vlastní. Výsledek však nevyšel dle očekávání, neboť na jevišti se stojí a mluví a mluví a mluví, přičemž samotná obraznost a vtip češtiny často uniká, neboť časoprostor divadla je opakem časoprostoru čtenáře. Kromě toho příběh školního výletu vyjmenovaných slov na výletě, kdy Cizí kořen (t.j. z cizího jazyka) uloupí předponu Vy a ostatní ji mají vysvobodit, postrádá situace a napětí. Vztah slov k dění prostě není dán. Není dáno Kdo, Co, Jak. K tomu ještě přistupuje posléze nejasnost i toho typu, že vyjmenovaná slova mají kostým ověšen vnějšími znaky (např. lyže, letadlo, uši, bílá hůl a černé brýle), ale někdy jsou dětmi na výletě, někdy vyjmenovanými slovy, někdy jsou pak tím, čím jsou výtvarně označeni: Sysel, Vydra, etc. Ne, že takto by vágní příběh nešlo odvyprávět. Naopak, možná, že v těchto třech významových rovinách by mohl být zaklet smysl textu. Jenže by se muselo s těmi rovinami od počátku přesně a významově zacházet dramaturgicky a následně režijně. Prostě by musel být nastolen řád výkladu a komunikačního klíče, k čemuž nedošlo.

Vladimír Zajíc

Postřehy dětského klubu

Dnes jsme pracovaly zase v oslabení. To však nic nemění na věci, že toto představení zatím figuruje jako nejlepší.

V textu byla spousta ironie a nadsázky. A mimoto byl i poučný. Všichni si mohli zopakovat třeba vyjmenovaná slova.

Scéna výborně doplňovala děj. A herecké obsazení odpovídalo rolím.

Hledání jiného názvu:

O cizím kořenovi aneb

- Jak je důležitý pravopis
- Jak je dobré umět sebeobranu
- Pravopis základ života
- Začneme se učit češtinu

Hodnocení pocitu z představení pomocí barev:

- bílá
- bílá
- bílá

DS J.K. Tyl Brodek u Přerova **Na motivy E. Vilarové ÚKLADY LÁSKY**

Na výpravu do výsostných argentinských dramatických vod nás na Hanáckém divadelním máji v pondělí pozval DS Tyl Brodek u Přerova se hrou Esther Vilarové Úklady lásky.

Dramatika této zeměpisné oblasti se u nás běžně neuvádí a už tedy pouhé seznámení s touto autorkou je pro nás přinejmenším zajímavé a objevné.

Jedná se o hru, jejímž základním stavebním kamenem je onen známý klasický trojúhelník / v tomto případě dvě ženy a muž /, na něm je pak stavěn příběh, který nese stopy vyzrálého dramatického umění, jako jsou stavba hry, bohaté vykreslení a proměnlivost charakterů a situací, není nouze o napětí a překvapivé zvraty, protože prostředí je poutavé svou jedinečností a exotikou.

Co však vysoko stojí nad košatým příběhem a tvoří hlavní hodnotu předlohy, je vnitřní svět obou hlavních protagonistek.

Na kvalitě jejich vztahů, na věrohodnosti jejich soubojů stojí úspěšnost inscenace.

To se zdařilo jen zčásti.

Hra je myšlena jako sonda do člověka, a tak by se také měla hrát. Se vši syrovostí, bezohledností, ale i s nasazením zřejmě a divákem čitelné vlastní taktiky.

Polotóny, náznaky či nevyjasněné hra nepřipouští - je jí cizí jakýkoliv sentiment - jde do samého začátku o nelitostný a nemilosrdný boj o své bytí, holou existenci, svobodu, a na straně druhé o majetek a jmění.

S tímto úkolem dlužno říci se poněkud lépe a zřejměji vyrovnává Adriana Jitky Kriegischové. Její role se zdá daleko lépe a více vymodelována. Je pravdivá a pokud by se zdařilo hned od začátku přiblížit její nitro a vnitřní svět, pak budeme mít co činit s talentovaným výkonem.

Eva Květoslavy Dienerové oproti tomu působí lehce pateticky a neosobně. Jakoby byla neuvolněná, či svazována úkolem představovat bohatou a vysokou společenskou vrstvu. Bylo by také dobré u této postavy něco udělat s mluvou / třeba už jen hledat celky po myšlence, rytmizovat podle vnitřní i vnější situace/. Je nutné daleko více zpestřit a obohatit její jednání, aby byla plastičtější, abychom rozuměli jejímu jednání, ale co je nejdůležitější, jejímu příběhu a tématu.

Bylo by vůbec dobré vše ještě jednou prověřit a přitom si uvědomit, že na jevišti samo o sobě nic nevzniká a samo se neřeší. Že je vždy nutný popud / např. scéna přiznání vraždy manžela/.

Nezodpovězeným otazníkem zůstává konec hry. Musí být řešen jako vyústění nesmiřitelných vztahů. Nemůže vyústit v jakousi pietu, v jakési pochopení. Tím bychom zpochybnili autorčino usilování. Příběh nese rysy antické velikosti a my

bychom tak zamiřili kamsi do kuchyně, pavlač, či na stránky bulvárního tisku. Hra je o lidské velikosti, o něčem, co nás přesahuje.

Scéna není řešena nejšťastněji.

Bylo by třeba ji oprostít od nabízející se popisnosti. Měla by mít rovněž antickou čistotu, možná interiér, exteriér, ale hlavně by měla být uzavřeným prostorem uprostřed okolního světa.

Režie hru v první půli / kromě problémového a statického začátku / dobře otevřela. Bylo by dobré zaměřit se na druhou část, uvolnit a rozmluvit Evu, pokračovat ve vnitřním, ale i fyzickém souboji hlavních postav. Nejde o hádky a naznačené střety / vražda, moskyti, atd. /.

První kolo dopadá pro soubor dobře, ale zápas o dobré inscenování hry pokračuje. Je třeba zdolat ještě mnohá úskalí / výkladová, technického rázu/ a tvrdě zpracovat na této příležitosti.

Těšíme se, že Brodek překročí svůj stín.

Karel Semerád

DS ROTUNDA Znojmo

J. Lada – A. Koenigsmark BYL JEDNOU JEDEN DRAK

Podtitul je uveden pohádková fraška se zpěvy. Zpěvy se nekonaly a té frašky tam bylo pomálu. Snad jsme nebyli v těchto oblastech ošizeni, neboť soubor Rotunda Znojmo přivezl představení, které bylo uděláno.

Výrazní a vybavení herci doslova excelovali na čisté, jednoduché scéně a není jejich chybou, že jejich text / myšlen text pohádky / neumožňuje bohatěji rozehrát příběh sebraný z Nezbedných pohádek. Pravda, bylo možno přinést více nápadů a vyburcovat dětskou představivost. Bylo možno něco udělat se stereotypem rytmu, který byl někdy až uspávající, ale ke škodě souboru i diváků se vše odehrávalo více méně secvičeně a rutinovaně.

Z hereckých výkonů zcela okouznil / a jakoby se ho vše vytýkané ani netýkalo / Honza. Čněl nad všemi jako velká herecká hvězda. Nejenže hrál situace a charakter, ale svůj výkon měl odměřený na lékárenských vahách. Jediný čert nám přehrával, a tak trochu vybočoval z řady.

Režisér se svého postu držel se zdarem, a tak lze souboru do budoucna vytknout jediné. Pokud bude dělat další pohádku, necht' zvažuje možnosti textu a podle toho také vybírá.

Karel Semerád

Postřehy dětského klubu

Toto představení se dětem líbilo, protože to byla typická pohádka pro malé děti. V obsahu jim však nebyla jasná jedna základní otázka: „Proč se princezna nechala unést?“

Samy si na ni zkoušely odpovědět:

- aby jí všichni záviděli
- aby se vyplnila sudba
- aby vysvobodila draka
- aby se jí rodiče zbavili

K hereckým výkonům se vyjádřily kladně. Dědeček se jim líbil, protože působil opravdu pohádkově.

Jen u draka nenašly typické dračí znaky. Postava čerta byla živá, někdy až střetěná.

Druhý název pro pohádku:

Byl jednou jeden drak aneb

- Pohádkový dědeček
- Princezna judistka
- Jak princezna unesla draka
- Popletená pohádka
- Bláznivá pohádka
- Drak, co se bojí

Hodnocení pocitů z představení pomocí barev:

- červená
- světle zelená
- světle zelená
- oranžová

DS MSKS Velké Opatovice
Joe Orton KLÍČOVOU DÍRKOU

Soubor si zvolil komediální předlohu amerického autora přeloženou Michalem Žantovským a nutno podotknout, že práce s touto předlohou, nakonec jako s každou fraškou, je úkol nelehký. Režisérům Františku Petrželkovi a Jiřímu Pospíšilovi se podařilo inscenaci velmi přesně typově obsadit. Již tím docílili odezvy u publika. Problémy však nastaly tam, kde byl humor na jevišti herci předváděn, vyráběn na místo toho, aby z trapněsměšných situací, do kterých se jimi traktované postavy dostávaly, vznikala. Herecky dobře vybavený soubor odvedl bezesporu poctivou práci, škoda jen, že ne vždy naplněnou, neboť často docházelo k vnější charakterizaci, a ne k vnitřnímu jednání postav v daných okolnostech, jako by jednotlivé výstupy byly více kabaretní.

Snad by bylo potřeba více dbát na žánrovou čistotu, aby soubor, který má tak dobré herecké zázemí a který se ve svém divadelním směřování specializuje na komedie, svým divákům připravil ještě více tolik potřebné zábavy. Přes rozličné nedostatky byla velkoopatovická inscenace na velmi dobré úrovni.

Marie Kotisová

DS ZUŠ V. A. Prostějov

Jan Werich **TŘI SESTRY a PRSTEN**

Nutno říci, že prostějovský soubor zvolna zraje a dozrává, neboť Haná jest úrodná. Ovšem zrání s sebou přináší i odpovědnost. Herecké dovednosti šťavnatí, takže si lze stále více a lépe si hrát a pohrávat a provokovat sebe i okolí, ale v okamžiku, kdy se staví inscenace, kdy se jde s představením před publikum, měla by nad obzor vyplout odpovědnost. K sobě, ke své tvorbě, k publiku. Nápad, jevištně zprostředkovat Werichovu pohádku principem jarmarečního divadla, je výborný. Vzhledem k použitým vyjadřovacím prostředkům loutkového divadla, tedy divadla typu až rakvičkárný, dokonce skvělý. Jenže?! Ano, je zde jenže, neboť loutky - maňásky - měl soubor v ruce poprvé, a tak inscenace nese všechny rysy neznalosti, neboť bylo použito vše a cokoli bez ohledu na to, o čem příběh vypráví, o čem jsou jednotlivé situace. Prostě, jevištní skutečnost vyhlížela jako když si pejsek s kočičkou upekli dort. Tento mišmaš však je nutno nahlížet silnými okamžiky divadelnosti, ať už záměrnými či nezáměrnými, to není důležité, neboť divadelnost zde je. Tím se vracím k odpovědnosti souboru ke své tvorbě. Na počátku by mělo být směřování od co chci říci, přes co to chci říci, z čehož vyplývá, jak to říci, jakými prostředky. Nápady všeho druhu jsou vítány, ale platí, že se nebere nápad první, ale až ten dobrý!

Vladimír Zajíc

Postřehy dětského klubu

V inscenaci pohádek Jana Wericha se nám líbil nápad hrát pohádku formou pouťového divadla.

Technicky vyřešit přípravu maňásků a rekvizit, a tím zkrátit velké pauzy.

Prsten tam nemusel být.

Šlo o to, jak zamluvit utracené peníze.

Měl by být zvlášť vypravěč, zvlášť herec na bratry.

Vypravěč by měl figurovat během celé pohádky, když už se objevil na začátku a na konci.

Scéna byla dobře vyřešená - jednoduchá, ale někdy brzdila děj.

Hledání jiného názvu

Tři sestry a Prsten aneb

- *Těžká hodina smrti*
- *Jak zamaskovat ztracené peníze*
- *Ženská lest vítězí*
- *Jak se nechat doběhnout*
- *Kultura kazí mládež*
- *Ženy vychytralé*

Hodnocení pocitu z představení pomocí barev:

- zelená
- zelená
- zelená
- zelená
- světle fialová

DS PRKNO Veverská Bítýška

Ivan Vyskočil ČESKÁ HRA

ČESKÁ HRA, což je jen přejmenovaná Blbá hra Ivana Vyskočila. Už samo přejmenování a omylné uvádění, že se jedná o novou hru na motivy původní hry Ivana Vyskočila je zavádějící, neboť až na pár škrťů jde o hru původní. Přidán je pouze ne příliš povedený rámec satirický, který má karikovat oslavy na české vsi při vstupu do EU. Že se textově a žánrově sráží dvě poetiky by vadilo nejméně, kdyby byl rámec funkční ve smyslu výstavby sebe sama a tématu následující hry. Jenže tak tomu není, a podobně se to má pak s výkladem inscenace jako celku. Nutno podotknout, že se soubor do krajské soutěže přihlásil se hrou ještě ne úplně hotovou (sic!), a premiéra bude později či až připozději, takže na inscenaci se stále pracuje. Herecký ansámbl je evidentně herecky vybaven a disponován, což bylo znatelné v jistých výstupech, ale z jeviště vysílal poněkud jinou hru než měl, což jde nejspíše na vrub režisérovi. Až na Ondřeje Veličku v roli Oskara, který ctil žánr, to jest realisticky přesně hrál situace v jejich podstatě i průběžně ve vztahu k celku, ostatní aktéři absurditu hry eliminovali. Dělo se to - jak bývá zvykem - že absurditu textu i situací na jevišti jakoby absurdně podtrhávali, abychom určitě pochopili, že jde o cosi směšného. Vyráběli tedy usilovně legraci a humor. Význam a smysl a tedy i téma Blbé hry se nekonal, ani v rovině verbální, a pouze díky hereckým dovednostem nabíhaly smíchové reakce na některé špílce či okamžiky (ne situace), které však byly mimo kontext. Inu, jde o inscenaci na pochodu, takže nemá valného smyslu dále konkrétně vyjmenovávat, kde se PRKNO nepotkalo s žánrem textu, ani s poezií a poetikou textu. Lze se pouze těšit, co uvidíme příště, neboť energie a potenciál souboru je zřejmý.

Vladimír Zajíc

DS MÁJ Vřesovice –
Jan Kaš **MILUŠKA, DÍTĚ LESNÍ VÍLY**

Divadelní společnost MÁJ z Vřesovic se představila pohádkou Jana Káše Miluška, dítě lesní víly. Od otevření opony bylo jasné, že Vřesovičtí budou přes text pohádky sdělovat z jeviště své chápání světa, svůj pohled na lásku, dobrotu a štěstí. Útvar, který panu režisérovi Josefu Ficovi vyrostl pod rukama, nebyl pohádkou v pravém slova smyslu, neboť, byť plný nadpřirozených bytostí, chybělo v něm zlo, proti kterému by dobro mohlo bojovat a posléze zvítězit. Hrál se opravdu o tom, co v programu uvedeno jest, a to o kráse a dobrotě, o lásce a štěstí. Nikdo z těch na jevišti si nedělal ambice na označení za herce. Oni ve skutečnosti nic nehráli, oni jen předváděli, jací opravdu jsou. Pan režisér po představení také ochotně přiznal, že hledal hru podle typů a charakterových vlastností členů vřesovické divadelní společnosti. Nutno podotknout, že obec Vřesovice má 420 obyvatel. Na prknech, která znamenají svět, hrálo 25 herců, včetně dětí plus pomocníci. To tedy znamená, že do události nacvičení divadelní inscenace je prakticky zapojena celá dědina. Tato skutečnost, a tím i velmi zvláštní svébytný útvar, který na jevišti vznikl, nemá prakticky žádné divadelní zařazení, ale je to vzácný počin poctivé, byť nepoučené činnosti. Pohádku MILUŠKA - DÍTĚ LESNÍ VÍLY nelze posuzovat parametry divadelními, neboť textem hry počínaje a hereckými výkony konče, nic by neobstálo v hodnocení ve smyslu divadelnosti. Přesto však tento jevištní útvar, poctivě a s čistým srdcem nabízený divákovi, určitě stojí za zhlédnutí.

Marie Kotisová

DS Máj Vřesovice
Jan Káš MILUŠKA, DÍTĚ LESNÍ VÍLY

Postřehy dětské poroty

Klub dětského divadla poděkoval za představení.

Navrhuje zjednodušit scénu a přestavby tak, aby se nemusela zatahovat opona.

Děti v hledišti zaujaly realistické kulisy.

Místy byla hudba příliš hlasitá a nebylo dostatečně slyšet mluvené slovo.

Líbil se nám vodník s trpaslicí, skvělé byly i světlušky, ale světlušek nám bylo líto, protože visely ve vzduchu dvacet minut.

Dětské role byly nejlepší, protože byly nejpřirozenější.

Představení v nás vyprovokovalo několik otázek:

Nebylo vám divné, že se objevila kolébka?

Proč byla královna vil smutná?

Jak se hastrman dověděl, jak vysvobodit královnu vil.

Hledání jiného názvu

Miluška, dítě lesní víly aneb

- Ať žije věda a technika
- Jak uzdravit královnu vil
- Rej broučků

Hodnocení pocitu z představení pomocí barev:

- bílá
- bílá
- béžová
- béžová
- žlutá

Vidlo Vizovice

Jiří Brdečka LIMONÁDOVÝ JOE

Střelíte po čertech rychle

Limonádový Joe je titul známý spíše z plátna či obrazovky. Vidlo Vizovice potlačilo na chvíli svůj valašský původ a oddalo se chutě neřestem, půvabům Divokého západu.

Rodilí Valaši, opásání kolty, sváděli nemilosrdné přestřelky olovem, jazykem Brdečkovým. Domovem se jim téměř po dvě hodiny stal saloon a v něm lehkonohe děvy. Vedle pistolníků a gangsterů se po jevišti pohyboval a zpíval kladný hrdina v bílém, thymolinově úsměvný limonádový Joe i neposkvrněný čistý dívčí půvab. Klavřista třískal do piána, basa, banjo tvrdily muziku, Whisky tekla proudem, poker šustil a plivaly se zuby.

Vše mohlo být kouzelné, kdyby se představení pohybovalo v žánru klasické estrády, tingl-tanglu, revue a kabaretu, a to jak v oblasti taneční, tak i slovní.

Žel, nestalo se tak!

Rytmus si jen tak plynul a časem si s námi zdříml. K oddělení jednotlivých čísel či úseků nedocházelo. Hovořilo se sice kultivovanou větou vystavěnou ušlechtilým slovníkem, ale značně stereotypně.

Postavy byly tak až ploché, bezkrevné a šedivé. Pouze plnokrevné výkony a rozpoutaná divadelnost mohly rozsvítit a povýšit odehraný kus. Nestalo se. Snad tentokrát to nevyšlo. Soubor je dobrý, opírá se o několik výrazných hereckých individualit. A přesto nelze nikomu připsat jedničku s hvězdičkou.. Hudební složka představení byla výborná. Snad jen začátek by snesl to nejvyšší ohodnocení. A děkovačka, která byla najednou uvolněná a v duchu hry.

Mnohé z akcí byly spíše drobné a tušené /scéna oznámení/, někde se mluvilo šetrně tiše atd.

Režie pracovala solidně a bylo v jejích silách spolu se souborem skočit přes vyšší laťku..

Vidlo Vizovice čeká na svůj den D.

Karel Semerád

Postřehy klubu dětského diváka

Klub kladně hodnotil obohacení textu moderními prvky, například zmínkou o Matoni.

Hra je podle nás určena divákovi o něco staršímu, než byli žáci 2. stupně ZŠ. Chválíme živou hudbu, ve většině představení se užívaly nahrávky playbacku. Nejlepší herecké výkony měli Limonádový Joe a Hogo Fogo.

Líbil se nám nápad zapojení nápovědy do hry.

Všimli jsme si, že v préríi visela lampa z baru a naopak v baru bylo pozadí préríe.

Hledání druhého názvu

Limonádový Joe aneb

- Hogo Fogo v akci
- Odvykačka alkoholu
- Ať žije divoký západ
- Rodina – základ státu

Vyjádření pocitu z představení pomocí z barev

- červená
- fialová
- světle zelená
- tmavě zelená

Divadlo Nad kinem Horní Moštěnice

Albert R. Gurney SYLVIE

V podtextu je hra označena autorem jako romantická komedie, a právě tady nastává hlavní problém inscenace. Z jeviště se přes rampu k divákovi nedostává komedie, ale sentimentální příběh. Manželství Kate a Grega prochází jistou životní fází, kdy po odchodu dětí do života začínají mezi nimi vztahy váznout a komunikace se zhoršuje. Dochází ke krizi, kterou se Greg snaží vyřešit tím, že domů přivádí opuštěnou psí slečnu Sylvii. Snad věří tomu, že její přítomnost obnoví rozpadající se vztahy s Kate. Ta ale chápe Sylvii naopak jako vetřelce. A Sylvie do jisté míry opravdu vetřelcem je, neboť Greg ji stále více a více miluje. Přesto, že text hry nabízí vícevrstevné vidění, neboť postava Sylvie může být ve vztahu ke Gregovi psí slečnou stejně jako milenkou, volí režie ve výkladu textu prvoplánově Sylvii jako psici. Celá inscenace zůstává jen v rovině obecného popisu v sentimentálním hávu. Vztahy, kromě Grega a mimořádně výborné Sylvie, se na jevišti nekonají a o všem se jen mluví. Soubor Divadla Nad kinem z Horní Moštěnice má velmi dobré herce a snad proto je škoda, že nebyl text citlivěji a důsledněji přečten.

Marie Kotisová

DS ZUŠ V.A. Prostějov

Malý Alenáš

Jak a kudy do krajiny snů se rozhodl pozvat nás DS ZUŠ V.A. Prostějov, jmenovitě režisérka představení Petra Kocmanová s textem vycházejícím z knížky Ivana Vyskočila. Tato pozvánka zněla lákavě, neboť na nás čekaly Dřímánky, Zdávany, Ochrupec, Převalovany, Tlučkošpačky, či Snílková.

Ale vše proběhlo jaksi zamotaně a s příběhem bylo naloženo velice svébytně. A tak jsme se mnohé / ale v podstatě základní / dozvěděli až na konec, a to už nám bylo k ničemu. Jednotné pasáže či úseky hry nebyly vůbec otevřeny a postrádaly i pointu.

Z postav příklad byla nejpráhlednější Libuše Josef – Zuza Sychrová a herecké kreace malého Alenáše, což nebyl chlapec, ale Veronika Hubáčková. Jejich dialog byl nejen přesný a půvabný, ale hlavně fungoval ve smyslu hry.

Scénografie byla funkční, nápaditá a zasluhuje ocenit.

Pedagogická práce režisérky je na značné výši a v této oblasti je nutno ji vysoce vyzdvihnout. Na práci celého ročníku je to vidět. Tvoří kolektiv, který díky své režisérce je divadelně vyzbrojen i naladěn na jistý druh divadla. Fantazie, hravost, představivost jsou otevřeny. Soubor mluví / mohl by ještě lépe /, pohybuje se - je prostě dobře trénovaný.

V oblasti dramatické by však režie při realizaci hry měla více přemýšlet ve smyslu stavby a sdělnosti. Měla by mít větší schopnost třídit nalezené a na jako konečný efekt by měla myslet na výpověď / o sobě, o světě / a své soužení cílit k divákovi.

Takto bude tato práce považována spíše za školní a účast na přehlídkách a festivalech pro dospělé i mládež zůstane problematická a okrajová.

Karel Semerád

Postřehy dětské poroty

Představení Malý Alenáš se klubu dětí líbilo, splnilo svůj účel, podařilo se diváka přenést do krajiny snů.

Velké oživení do hry vnesl Libuše.

Scéna byla funkční, postel byla využita jako kulisa i rekvizita.

Nebyla souhra osvětlovače a promítače, možná jen tady v Němčicích.

Nejvíce se nám líbil Libuše, Budík a Alenáš. Sny podaly vyrovnané výkony.

Dobrý byl nápad s programem jako turistickou mapou.

V představení jsme viděli hodně druhů divadla: projekce, černé divadlo, stínové divadlo a činohra.

Hledání druhého názvu

Malý Alenáš aneb

- Cesta do krajiny snů
- Člověk se stává správcem snů
- Jak se naučit spát
- Záhadný sen
- Potřeštěný Libuše Josef
- Kouzelník Ferdinand Fuchs

Vyjádření pocitu z představení pomocí barev

- světle modrá
- tmavě modrá
- tmavě zelená
- tmavě zelená
- tmavě zelená

DS bratří Mrštíků Boleradice

G.B.Shaw – Pygmalion aneb My Fair Lady/ ze Zelňáku/

Divadelní spolek bratří Mrštíků Boleradice přivezl opět plnokrevné kolektivní divadlo. Mošova parafráze působí jakoby byla pro tento soubor předurčena. První půle je vystavěna ve velkém stylu a probíhá bez problémů. To nelze potvrdit o půli druhé. Vzniklé problémy úzce souvisí s původní předlohou. V okamžiku, kdy je sázka vyhrána a Líza se postaví profesorovi a jedná s ním otevřeně, dochází ve hře ke zlomu. Vše se komplikuje – a hlavně je ohrožena lehkost žánru. Ještě nezvládnutým se zdá předzávěrečný dialog Líza profesor, kdy on musí zcela jasně vytaktizovat setrvání Lízy. Ne z lásky, ale z potřeby, ze zvyku, z pohodlnosti. Závěr hry s podáním ruky musí vyřešit režie dle svého výkladu.

Z rolí oslňuje Líza - Iva Brabcová nejen zpěvem, ale vnitřním soustředěným herectvím. Popelář – Antonín Koráb je jedinečný typ a velký herec jedinečného kouzla. Profesor – Radek Omasta zvládá s přehledem a bravurou nelehkou roli. Dobře mluví a v této roli je velice věrohodný. Plukovník – Jan Koráb znamenitě doplňuje hlavní představitele svým osobitým projevem. Bylo by možno psát o ostatních, ale to by byl velký výčet pochval. Klavír obsluhován Milenou Karberovou byl samostatnou kapitolou v tom nejlepším slova smyslu. Rovněž zpěv byl znamenitý.

Režie paní Aleny Chalupové je noblesní. V jejím pevném uchopení hry je zakódován úspěch souboru.

Karel Semerád

Hanácký divadelní máj Němčice nad Hanou 2001

Na návrh odborné poroty jsou udělena tato čestná uznání:

- Ondřeji MAŠÍKOVÍ z DS Domu kultury Kroměříž za roli **Bandity** v inscenaci *O NEMOCNÝCH OPIČKÁCH*
- Aleši NAVRÁTILOVI z Divadelního studia Šumperk za roli **krejčíka** v inscenaci *O STATEČNÉM KREJČÍKOVÍ aneb SEDM JEDNOU RANOU*
- Kateřině WALTEROVÉ z DS ROTUNDA Znojmo za roli **princezny** v inscenaci *BYL JEDNOU JEDEN DRAK*
- Jitce PÁLENÍKOVÉ z DS ZUŠ V. A. Prostějov za roli **Báry** v inscenaci *TŘI SESTRY A PRSTEN*
- Pavlu PETRŽELKOVÍ z DS MSKS Velké Opatovice za roli **Dr. Prentice** v inscenaci *KLÍČOVOU DÍRKOU*
- Zuzaně SYCHROVÉ z DS ZUŠ V. A. Prostějov za roli **Libuše Josefa** v inscenaci *MALÝ ALENÁŠ*
- Květoslavě DIENEROVÉ z DS J. K. Tyl Brodek u Přerova za roli **Evy** v inscenaci *ÚKLADY LÁSKY*
- Janu KORÁBOVI z Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice za roli **plukovníka Jana Špičky** v inscenaci *PYGMALION*
- Kolektivu DS ZUŠ V. A. Prostějov za **scénografii** k inscenaci *TŘI SESTRY A PRSTEN*
- Kolektivu DS ZUŠ V. A. Prostějov za **scénografii** k inscenaci *MALÝ ALENÁŠ*
- Divadelnímu souboru Domu kultury v Kroměříži za inscenaci *O NEMOCNÝCH OPIČKÁCH*
- Anně UHERKOVÉ z Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice za **návrh kostýmů** k inscenaci *PYGMALION*

Na návrh odborné poroty jsou uděleny tyto ceny a s nimi spojené diplomy:

- Pavlu GABRHELÍKOVÍ z Kroužku divadelních ochotníků Hvozdná za roli **Scipia** v inscenaci **NEBE NA ZEMI**
- Jitce KRIEGISCHOVĚ z DS J. K. Tyl Brodek u Přerova za roli **Adriany** v inscenaci **ÚKLADY LÁSKY**
- Marku MACHALOVÍ z DS ROTUNDA Znojmo za roli **Honzy** v inscenaci **BYL JEDNOU JEDEN DRAK**
- Petru FORETHOVÍ z DS MSKS Velké Opatovice za roli **Dr. Ranceho** v inscenaci **KLÍČOVOU DÍRKOU**
- Ondřeji VELÍČKOVÍ z DS Veverská Bítýška za roli **Oskara Vávry** v inscenaci **ČESKÁ HRA**
- Jarmile ŠARIŠSKÉ z Divadla Nad kinem Horní Moštěnice za roli **Sylvie** v inscenaci **SYLVIE**
- Radku OMASTOVÍ z Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice za roli **profesora Jindřicha Hradského** v inscenaci **PYGMALION**
- Antonínu KORÁBOVI z Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice za roli **Alfréda Ďulínka** v inscenaci **PYGMALION**
- Ivě HRABCOVĚ z Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice za roli **Lízy Ďulínkové** v inscenaci **PYGMALION**
- Vizovickému ochotnickému divadlu VIDLO o. s. za **hudební složku** k inscenaci **LIMONÁDOVÝ JOE**
- Mileně KARBEROVĚ z Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice za **hudební doprovod** k inscenaci **PYGMALION**
- Aleně CHALUPOVĚ z Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice za **režii & scénu** inscenace **PYGMALION**
- Divadelnímu souboru MSKS Velké Opatovice za **inscenaci** **KLÍČOVOU DÍRKOU** Joea Ortona
- Divadelnímu spolku bratří Mrštíků Boleradice za **inscenaci** **PYGMALION** aneb **MY FAIR LADY** ze Zelnáku podle G. B. Shawa

*** **ZVLÁŠTNÍ CENU POROTY** Divadelní společnosti **MÁJ Vřesovice** za **lásku ke světu a divadlu, kterou prokázal inscenací MILUŠKA - DÍTĚ LESNÍ VÍLY**

NOMINACE A DOPORUČENÍ NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY

Odborná porota **Hanáckého divadelního máje Němčice nad Hanou 2001** pro národní přehlídku činoherního divadla pro děti **POPELKA** Rakovník nenominuje žádnou inscenaci.

na místě 2. doporučuje Divadelní spolek ROTUNDA Znojmo s inscenací **BYL JEDNOU JEDEN DRAK** dle Josefa Lada a Alexe Koenigsmarka;

na místě 1. doporučuje DS ZUŠ V. A. Prostějov s inscenací **TŘI SESTRY A PRSTEN** dle Jana Wericha

Odborná porota **Hanáckého divadelního máje Němčice nad Hanou 2001** pro národní přehlídku venkovských divadelních souborů **Krakonošův divadelní podzim Vysoké nad Jizerou**

na místě 2. doporučuje Divadelní soubor J. K. Tyl z Brodku u Přerova s inscenací **ÚKLADY LÁSKY** Esther Vilarové

na místě 1. doporučuje Divadelní soubor MSKS Velké Opatovice s inscenací **KLÍČOVOU DÍRKOU** Joea Ortona

nominuje Divadelní spolek bratří Mrštiků Boleradice s inscenací **PYGMALION** aneb **MY FAIR LADY** ze Zelňáku podle G. B. Shawa

- **Porota doporučuje pořadatelům Krakonošova divadelního podzimu**, aby pro dopolední představení pro děti vzala v úvahu skvělou, inzitní inscenaci Divadelní společnosti **MÁJ Vřesovice: MILUŠKA – DÍTĚ LESNÍ VÍLY**

V divácké soutěži se na 1. místě umístil ve shodě s odbornou porotou:
DS bratří Mrštiků Boleradice s inscenací PYGMALION

15. HANÁCKÝ DIVADELNÍ MÁJ NĚMČICE NAD HANOU 2001

aneb

HLEDÁNÍ KRÁLE

Milieu Němčic nad Hanou je hanácky vlídné, vstřícné, konejšivé, že lektori pověření vyslovovat se k zhlédnutým představením, musí s tímto přírodním fenoménem urputně zápasit, aby na sebe nenavlékli bílé řízy a s palmovými ratolestmi nevyšli do ulic.

Opatrování jest v Němčicích hanácky opulentní, a tiše vlahé noci plné příslibů - přinejmenším spokojeného spánku - konejší únavu. Kyselka kvapem šumí skrze hrdla, v Zátíší mají pětihvězdičkového kuchaře, slečna servírka hledí vstřícně, chléb, housky, vdolky a jiné pochutiny jsou bezkonkurenční, kávu konzumujeme v hektolitrech.

Nad Hanáckým divadelním májem bdí král Ječmínek. Bdí a zároveň se skrývá. Lektori za bezesných nocí křížem krážem pátrají krajem, aby jim prozradil, koho zvolit králem májové přehlídky. Ječmínek však jako pravý král se baví a směje, a říká: šašci a klauni a blázni a jokulátoři bavte se! Bavte sebe i můj lid. Bavte se, neboť čas vyměřeného bytí má být prožit a ne protrápen.

Těchto pár slov úvodem nechť je poděkováním všem pořadatelům. Od města až po posledního člena Divadelního spolku Na štací, poděkování sponzorům i těm, kdo na májové přehlídce hráli. Poděkování patří porotě mladých dam, co úchvatné jsou divadelně-diváckými postřehy a které především samy hovoří k souborům. Nemenší díky patří dvěma mladým mužům před oponou, klaunům předscén před tváří publika. A velké, vřelé díky patří mým kolegům - Marii Kotisové a Karlu Semerádovi - neboť jsme neměli úděl lehký. Nelehkost byla dána již zmíněným vliďným hanáckým milieu, které konejší a nabádá ke shovívavosti. Jenže shovívavost, tolerance, vliďnost a radost z toho, že jsme se v Němčicích setkali všichni, kdož máme rádi divadlo, kdož divadlo k životu potřebujeme, podléhá neúprosnému kodexu divadelnosti a kontextu přehlídky, již se soubory zúčastnily a dále nasazené úrovni přehlídek amatérského divadla České republiky. Dovolím si to připomenout, protože občas nastává u souborů údiv nad tím, cože to lektori vůbec říkají a proč to říkají, když my přece divadlo děláme z ochoty. Nehledě na to, že se občas ozve i zcela neskutečný hlas, že: když náš soubor zkritizujete, tak my **kvůli** vám přestaneme hrát. Že druhé tvrzení popírá tvrzení první, už nikoho nezajímá, a člověk hledí v němém údivu s ústy otevřenými, jako když bůh Ganěša začne ronit mléko. Je to však tak prosté a jednoduché. Každý, kdo se přihlásí do jakékoli soutěže, se dobrovolně uzavazuje k tomu, že se k jeho práci bude konat veřejné povídání. Že možná jeho opravdové snahy nedojdou pochvaly, že ...

prostě těch emotivně rozjitřených že je celá řada. Že jeho tvorba a úsilí, které provází láska, slzy a pot, jeho vnitřní bolavý proces tvorby a snaha cosi sdělit nebo potěšit své spolublížní, bude vystavena pohledu zvenčí, který mu nemusí být příjemný. Pohledu nutnému, pohledu, který je součástí konfrontace, ať se komu líbí či ne. Druhá možnost je se ničemu nevystavit a zůstat doma. Možná tak o něco přijde, možná, že naopak. Pravda, soubor se nemusí hodnocení vůbec zúčastnit, může probíhat bez něho. Zrovna tak nemusí souhlasit s tím, co se snaží lektori k jeho práci formulovat, a může na to klidně zapomenout. Tak už prostě vypadají práva a povinnosti obou stran v praxi. Nicméně lektori se vyslovují k tomu, co divadelně ještě či vůbec nefunguje a co by fungovat mohlo, co bylo opomenuto, nedotaženo, et cetera. Samozřejmě lektori vědí, že reagují jen a jen na představení, které viděli, neboť na jiné, v jiných časoprostorových a společenských koordinátech nemohou, ale též je zřejmé, že jisté základní a charakteristické rysy inscenace zůstávají v představení zachovány, ať už se povede jakkoli. V tom je však spravedlnost pro všechna divadla do přehlídky vstupující, a též velká spravedlnost divadla. Lektori jsou především diváci, kteří ze své profese se pouze co nejlépe snaží subjektivní emotivní zážitek z představení (kladný i záporný) objektivizovat. To jest, pojmenovat to, co viděli a zažili takovými pojmy, které budou oběma stranám srozumitelné. Pojmenovat to řečí teatrologickou, neboli řečí odbornou, jakou má přece každá profese. Zároveň se ale při pojmenování snaží nacházet opisy odborných pojmů tak, aby obě strany věděly, o čem je řeč, aby tedy rozhovor nad představením měl smysl. Při hodnocení se zároveň lektori nacházejí v postavení, kdy musí brát v úvahu kontext přehlídky právě probíhající, kontext přehlídek v ostatních krajích a kontext úrovně národních přehlídek. To značí, že musí dostát svému žoldněřskému závazku cti bez ohledu na reakce ze stran těch, jichž se jejich povídání dotýká. Jen bych chtěl upozornit, že **hodnocení** představení má základ v pojmu hodnota. Hodnocení není tudíž kritika (i když tak pro někoho může působit), ale hledání hodnoty, která v inscenaci skutečně je. Hledání hodnot, které v inscenaci jsou přítomna latentně, ale zatím nenaplněna, a také hodnot, které z rozličných důvodů (od záměru až k nepochopení) zůstaly mimo inscenaci. Povídání nad inscenací není snadné. Ani pro amatérské divadelníky, ani pro lektory. A popravdě řečeno, kde je napsáno, že by to lehké být mělo! Obě strany jdou na trh s nitrem, které je snadno zranitelné, snadno může být nepochopeno. Avšak, pokud jde o divadlo, o lásku k divadlu, žádná cena, žádná oběť, žádná vášeň není malá ani marná a nic nesmí být opomenuto. Všichni jsme si vědomi, že může nastat rozdíl mezi diváckým ohlasem a divadelním ohlasem. Divadelní jde po řemeslu, po dovednostech, po profesní vybavenosti - pozor nezaměňovat s uměním - a má jen jeden jediný cíl, pokusit se rozpravou nad inscenací ukázat možnosti a rezervy a nedotaženosti tak, aby jejich náprava neeliminovala divácký ohlas. Diváci se přece nemusí bavit prvoplánově, ale též dalšími plány, tedy bohatěji. Jinak řečeno, nad dobře udělanou inscenací se budou bavit všechny vrstvy diváků, ať už jejich IQ má jakýkoli rozsah. Budou

se bavit plány, které jejich intelekt a zkušenosti, praktické i empirické, dokáží zpracovat. Tohle by si přinejmenším mohly uvědomit ty soubory, které často argumentují, že se lidé baví. No, aby se nebavili - to by přece na ně nechodili. A kdyby se ani nebavili ti, kdož divadlo dělají (ať drsným vtípem nebo jemnou ironií), tak by přišla potopa. Přece se na festivalech scházíme ne - nebo nejen - kvůli jakémusi soutěžení a jakémusi postupu na další přehlídce. Scházíme se, protože povídání nad inscenacemi snad máme možnost divadlo realizovat lépe, tím lépe realizovat sami sebe, a nelze zapomenat, že čím vyšší je přehlídka, tím větší a náročnější kritéria divadelní jsou na soubory kladeny, a to bez ohledu na to, že na krajské a národní přehlídce mohou hodnotit stejní lektori. Jestliže se cosi na krajské úrovni probralo a soubor postoupil, přinejmenším se očekává, že se pojmenovanými problémy svého díla bude zabývat. Zabývat neznamená, že automaticky dojde k odstranění nebo vylepšení inscenace, ale stále jde o práci na díle divadla a na sobě. Scházíme se, měli bychom se především scházet kvůli divadlu jako takovému, neboť není lepšího dialogu mezi lidmi než divadlem, neboť divadlo jako jediný umělecký druh dokáže skokem, nečekaným obratem, nezastupitelnou obrazností navodit kromě poznání to nejdůležitější - a to je pochopení. Pochopení, které nelze jinak získat než přímou, osobní zkušeností, za kterou se tvrdě platí. Je dobré si také uvědomit jednu pravdu, že divadlo je výsostný znakový systém, je situací komunikující situacemi o situaci člověka ve světě. A především pak, že divadlo je světem umělým, a teprve když se zadaří, má šanci se proměnit v umění. Jenže toho druhého je jak šafránu, a tak nezbývá než se neustále vzdělávat, pracovat a doufat, že to, co se podaří, dokáží zpětně, to jest vědomě a významově, reflektovat do tvorby.

Dnešek přináší také problém obcházení, a náhodného či záměrného porušování autorského zákona! Povinností každého, kdo se věnuje divadlu, je prostudovat autorský zákon, neboť mnohým spolkům by se mohlo stát, že budou překvapeni výší pokuty, která na nich bude soudně a zcela oprávněně vymáhána. Prostudovat autorský zákon by měli i ti, kterých se jaksi "netýká", neboť se výhradně zabývají autorskou tvorbou. Tito divadelníci by si jej měli prostudovat nejpečlivěji, aby pochopili rozdíly v obsahu pojmů: **dramatizace, úprava, na motivy, inspirováno, pouhopouhé škrty v textu, ale též jsou tu překladatelé!** Upozorňuji, že v žádném případě nejde o to, kdo bude nebo nebude chycen při činu, to probůh ne! Jde o základní etiku, o etický vztah k tvorbě a práci druhých, pokud si ji nějakým způsobem přisvojují, upravují, nebo dokonce bez svolení používám či dokonce kazím! Luhy a háji divadelními se šíří neupravování, ale napravování textů autorů a jejich myšlenek k obrazu těch, kdož nejspíše některé části jejich díla vyložit neumí, nebo je do důsledků nepochopí, a proto dovolte ocitovat k tomuto úkazu hlas člověka jistě povolaného.

"Hry tady jsou a hrají se. Měly by se hrát co nejlépe, tím myslím bez mrzačení ducha hry. Neboť jestliže máme všichni právo hrát vše, co ke hraní bylo psáno, máme na druhé straně povinnost nepoškodit autorův úmysl, správně

vyřídit jeho vzkaz. Škrtnat, co je dnes nesrozumitelné, co je dnes pro nás pomalé, zjednodušit, co autorova doba musila mít zašmodrchané, to se nejen smí, to se dokonce musí. Leč duch hry musí zůstat nedotčen.

Nechceme-li být poslíčkem autora, nebo když s jeho vzkazem nesouhlasíme, není třeba hru hrát. Pak stačí koupit si papír a tužku, nadepsat na první stránku Jednání první, scéna první, opona se otevře, na scénu vejde kdo? a říká co? a pokračovat až do konce. Čili napsat si hru vlastní.

To dá ovšem více práce než hru upravit, zkroutit autorovi ruku až za záda a přinutit ho tak, aby hlasem nesvým a plným bolesti proklamoval něco, čemu nikdy nevěřil!“

Jan Werich

Nevím, zda vše výše napsané je objektivním a skutečným závěrečným slovem nad právě skončeným **15. HANÁCKÝM DIVADELNÍM MÁJEM V NĚMČICÍCH NAD HANOU 2001**, na němž jsme hledali krále, který za tento kraj cvalem a s hledím otevřeným vjede do šraňků národních přehlídek. Je však slovem upřímným, neboť vypráví o tom, co nás během 8 dnů zajímalo, trápilo, povzbuzovalo. Všichni tři si nadále skutečně myslíme, že důležité není vyhrát (i když nikdo nemá rád být druhý), ale zúčastnit se, neboť jde ... inu, ať si každý dosadí, oč mu v divadle a divadlem jde. Jak to dopadlo, jaké věnce a stuhy a šlojříře a růže a jablka v tomto klání o krále divadelní soubory získaly, oznamuje přiložená výsledková listina.

Kdysi dávno, pradávno mi Ivan Vyskočil řekl: *“Jde jen o jedno. Přemýšlet o divadle a myslet divadlem. A pak si hrát.”* K tomu ovšem člověk napřed musí mít rád sebe, aby mohl mít rád ostatní natolik, že si s nimi chce hrát a vyprávět právě divadlem a přes divadlo.

A nyní již z plných plic zavolejme: **Ať žije král divadla a Hané, král Ječmínek roku 2002.** Při volání tom se ale nezapomínejme připravovat na 16. divadelní máj v Němčicích nad Hanou!

za lektorský sbor Vladimír Zajíc

Končí 15. Hanácký divadelní máj ...

přišel očekáván s otevřenou náručí všech pořadatelů, organizátorů i příručních. Leč vzal s sebou nezvaného hosta, počasí ne jarní, ale přímo letní. A to neměl dělat Znelíbil se tak němckému publiku, že raději odešlo do svých zahrádek, ven do přírody.

Soubory přijížděly v dobré náladě a řekla bych, že v dobré náladě také odjížděly. Bylo jich celkem 16, což je na jeden týden úctyhodný počet. Pracovníci kulturního střediska, členové divadelního spolku „Na Štaci“, žáci naší základní školy, členové městské rady včetně pana starosty, ale také technici, uklízečky, ti všichni pilně pracovali nejen v době konání „MÁJE“, ale již dlouhou dobu před jeho vypuknutím. Udělali vše pro to, aby souborům i divákům nic nechybělo a odcházeli, či odjížděli od nás spokojeni.

S postupem času přišli velcí i menší podnikatelé na důležitost podpory Hanáckého divadelního máje, největšího svátku ochotnického divadla v našem regionu a proto se může u nás tento soutěžní festival každoročně pořádat. Děkuji všem za pochopení.

Odborná porota i klub dětského diváka pozorně sledovali všechna představení. Odborná porota pak při setkání se souborem zhodnotila z pohledu profesionálů a praktiků jejich představení a také členky klubu dětského diváka přednesly svůj názor na hru slovně i obrazem.

A tak jsme všichni prožili týden plný krásných setkání s ochotnickým divadlem, s přáteli a kamarády. Uvidíme se na dalších divadelních kláních a já se na Vás všechny moc těším.

Ivana Dvořáková

bývalá ředitelka MěKS Němčice n.H.

Poznávám Hanácký divadelní máj pohledem hlavního pořadatele poprvé. Vážím si práce všech, kteří přispějí k jeho zdárnému průběhu jakýmkoli dílem.

Přeji si, aby se tradice tohoto krásného svátku divadla u nás udržela a měla co nejvíce příznivců ze strany souborů, diváků i podnikatelů.

Ing. Jana Oulehlová

nová ředitelka MěKS Němčice n.H.

Závěrečné slovo starosty

Hanácký divadelní máj 2001 se podle mého názoru vcelku vydařil.

Na zdárném průběhu mají velký podíl pracovníci Městského kulturního střediska, Přípravný výbor, ale i ostatní organizátoři.

Velmi důležité je technické zázemí přehlídky– uklízečky, osvětlovači, občerstvovači, hostesky, uvaděčky, údržbáři a všichni ostatní, které jsem nevyjmenoval. Jejich mravenčí práce není na první pohled vidět, ale i bez nich se festival neobejde.

Věřím, že zúčastněné soubory daly do přípravy svých představení všechno, i když se jim to někdy nedařilo tak, jak by chtěli.

Poděkování patří odborné porotě, která sdělovala souborům, věřím, objektivní a profesionální hodnocení. Pokud si jejich připomínky vezmou k srdci, pozvednou svou inscenaci na vyšší úroveň.

Tato akce vyžaduje nemalé finanční náklady, a neobejde se bez sponzorů. Děkuji generálnímu sponzorovi Hanáckým cukrovarům, a.s. Němčice, ale i všem ostatním firmám a podnikatelům, kteří svým přispěním umožnili uspořádat 15. ročník „MÁJE“.

Poděkování patří ředitelce festivalu, paní Naděždě Tesařikové, která neplnila jen čestnou funkci, ale se vší zodpovědností, tak jak to u ní známe, pomáhala s organizací přehlídky.

Město Němčice nad Hanou udělá vše proto, aby 16. ročník Hanáckého divadelního máje měl alespoň tak dobré podmínky, jaké měl ten letošní.

Jaroslav Oulehla
starosta města Němčice nad Hanou

Závěrečné slovo ředitelky HDM

Vážení a milí přítomní,

Děkuji panu starostovi za slova díky a uznání, která vyslovil na adresu pořadatelů HDM. Tím mi vzal vítr z plachet a udělal to za mne. Za což mu děkuji.

Organizátoři takové velké akce se mohou přetrhnout, mohou mít vše připraveno vše na 100 procent /jsme si vědomi určitého procenta nedostatků/, ale pokud nejsou diváci v hledišti, chybí ta pravá festivalová atmosféra.

Mrzí mě, že se to letos stalo, že kromě několika pravidelných návštěvníků zůstávala na večerních představeních mnohá místa prázdná. Upozorňovali na to i členové, jistě právem, účinkujících souborů. Vždyť před prázdným hledištěm se špatně hraje. Divili se, že si Němčičti neváží toho, že se u nich koná tak velká divadelní akce.

Vůbec se nepočítám mezi divadelní odborníky, ale myslím si, že v porovnání s předcházejícími ročníky byla úroveň některých představení nižší. Je to možná dáno hledáním nových výrazových prostředků, které by odpovídaly požadavkům dnešního diváka. Přesto si vážím každého, kdo je ochoten věnovat svůj volný čas naší lásce k ochotnickému divadlu.

Udělám to i v soukromí, ale ráda bych i zde na veřejnosti poděkovala své rodině, že celý týden trpělivě snášela mou nepřítomnost. Kdo mě zná, ví, že když něco dělám, dělám to s plným nasazením, takže jsem tento týden s plným nasazením plnila povinnosti ředitelky festivalu a na rodinu nezůstal čas / možná byli rádi/.

Slovy básníka: „Něco krásného se končí a něco krásného se začíná“ dnes uzavřeme festivalový týden, chvíličku si odpočineme a začneme pracovat na přípravě našeho příštího setkání.

Král je mrtev, ať žije král. 15. HDM 2001 skončil, ať žije 16. HDM 2002.

Vaše Nad'a Tesaříková

Hodnocení diváků

Soubor	Inscenace	Hodnocení diváků
Moje divadlo Prostějov	Zdrávstvuj Čechov!	2,86
Kroužek divad ochotníků Hvozdná	Nebe na zemi	2,84
DS J.K. Tyl Brodek u Přerova	Úklady lásky	2,12
DS MSKS Velké Opatovice	Klíčovou dírkou	2,92
Divadelní spol Veverská Bítýška	Česká hra	2,15
Divadlo Nad kinem H. Moštěnice	Sylvie	2,65
DS bratři Mrštíků Boleradice	Pygmalion	2,99

Přehled o návštěvnosti divadelních představení

Inscenace	Návštěvnost
O nemocných opičkách	22
Zdrávstvuj Čechov!	24
O statečném krejčíkovi, aneb Sedm jednou ranou	46
Nebe na zemi	47
O cizím kořenovi	148
Úklady lásky	48
Byl jednou jeden drak	26
Klíčovou dírkou	60
Tři sestry a prsten	174
Česká hra	27
Miluška, dítě lesní víly	218
Limonádový Joe	131
Sylvie	27
Malý alenáš	138
Pygmalion	96